

„Māksla pieder tautai“

Šis V. I. Leņina teiciens nāk prātā, skatoties Līvānos pilsētas mākslinieku izstādī. Tajā eksponētas gleznas, fotogrāfijas, stikla izstrādājumi, metālkalumi un citā tehnikā veidoti darbi. Palūdzu Latvijas PSR Mākslinieku savienības biedri LUDMILU SAFRONOVU informēt par pilsētas mākslas studiju, komentēt izstādē sakopotos darbus. Viņa pastāstīja:

«Katru gadu Līvānos ierodas jauni mākslinieki: stikla fabrikā, eksperimentālajā biķīmiskajā rūpnīcā, māju būves kombinātā un citos lielākajos uzņēmumos. Viņi Mākslas akadēmijā, lietīšķās mākslas vidusskolās ieguvuši dažādas specialitātes, bet uzņēmumos lielākoties strādā par noformētājiem. Vienīgi stikla fabrikā mākslinieki strādā savā dizainera specialitātē.

Vēl pilsētā ir mākslinieki, ja tā varētu teikt, pašdarbnieki, kuriem tekstīlijs, gleznošana, metālkalšana, fotografēšana nav pro-

fesija, bet aizraušanās brīvajā laikā. Par mājajiem līvāniešiem, kam patīk zīmēt, veidot, nemaz nerunājot. Tāpēc arī bija un ir nepieciešamība Līvānos izveidot savu mākslas studiju.

Pirmie, kas palīdzēja veidot studiju, bija Anatolijs Korotkovs, Jānis Selegovskis, Boriss Kostjakovs. Uzreiz dažus vārdus gribas sacīt par Anatoliju Korotkovu. Viņam studija devusi daudz. Izstādē redzami viņa darbi jau liecina, ka mākslinieks izjūt krāsas, kompozīciju, ir ļoti apdāvināts cilvēks, interesējas par visu, brauc uz izstādēm. Vai atkal Borisa Kostjakova metālkalumi. Darbi veidoti profesionāli tīri, studijā apgūta kompozīcija.

Gribas uzteikt arī divas mazās Līvānu skolnieces Veļu Derepovku un Sabīni Rizgu. Meitenes ir saprātīgas, strādā kopā ar pieaugušajiem, viņām ļoti patīk gleznot ar eļļu. Veta šajā izstādē debitē ar vienu darbu. Ma-

nuprāt, Līvānos vajadzētu rast iespēju atvērt bērnu studiju.

Daudz var stāstīt par Līvānu stiklu. Izstrādājumi nonāk vairs ne vien republikas vai Savienības tirgū, bet ceļo arī uz Somiju, Mongoliju. Fabrikā ir sava radošā mākslinieku brigāde ar galveno mākslinieci Annu Sondori priekšgalā. Arī tagadējā izstādē stikla fabrikas mākslinieku darbi ieņem vadošo vietu.

Aida Rotčenkova ir beigusi Latvijas Mākslas akadēmiju. Stiklu viņa darina ļoti izstrādātā formā, smalki izjūt materiālu, traukiem ir tīras, dizaineriskas līnijas.

Izstādē piedalās arī otra fabrikas māksliniece — Ināra Lāce. Viņas izstrādājumiem ir pretējs virziens. Vāzes dekoratīvas, smagņējas, ieturētas nacionālā kolorītā. Autorei ir monumentāla stikla izjūta.

Arī trešais uzņēmuma mākslinieks Antons Gusārs ļoti daudz strādā ar stiklu, viņa izstrādājumi allaž atšķiras ar jaunu tehnisku pieeju.

Studijā mācījās arī Marta Birzāka —

stikla fabrikas noformētāja. Talantīgā jaunieze izstādē piedalās ar diviem darbiem «Vakars», «Peizāža». Gleznas pārlicina un mudina strādāt tālāk.

Nesen mūsu studijā tika uzņemta Ināra Alpajeva. Kā gleznotāja viņa pieskaitāma pašdarbniekiem, taču mācās neklātienē Maskavas Kultūras universitātē. Grūti pateikt, kas viņai vairāk dod ierosmi, zināšanas — glezniecība studijā mācībām universitātē vai otrādi. Laikam jau abas lietas kopā ir vajadzīgas, ja Ināra tik kārtīgi un centīgi apmeklēja mūsu nodarbības.

I. Alpajevas darbi ir iespaidīgi, interesanti un galvenais, ka tajos jūtama sava radošā pieeja. Ļoti vērīgi viņa izturas pret natūru glezniecībā. To tūdaļ ievēros speciālists, ikviens izstādes apmeklētājs.

Līvāni ir kļuvuši bagātāki ar diviem mākslas entuziastiem — dzīvesbiedriem Mariju un Olegu Dubiņiniem. Viņi ieradās strādāt eksperimentālajā māju būves kombinātā no Toljati. Un, lūk, jaunatvērtajā izstādē daudz (Nobeigums 4. lpp.)

„Māksla pieder tautai“

(Turpinājums no 3. lpp.)

veiksmīgu Oļega fotogrāfiju, kas piesaista apmeklētājus. Marija ir profesionāla māksliniece. Viņas grāmatu zīmes, kas veidotas grafikā, skatītāji uzņēma ļoti atsaucīgi, ar lielu interesi. Arī izstādes atsauksmju grāmatā lasāmi atzinīgi vārdi par jauno mākslinieci. Ceru, ka Marija Dubiņina arī turpmāk palīdzēs līvāniešiem iepazīt, izprast grafiku, parādīs to, ieinteresēs skolu jaunatni.

Pati beidzu Latvijas Mākslas akadēmijas dizaineru nodaļu. Ilgāku laiku strādāju Līvānu stikla fabrikā par galveno māksli-

nieci. Pašlaik esmu pievērsusies lieliem, monumentāliem darbiem Daugavpilī. Tā ir vitrāža Pionieru namam un apgaismes ķermeņi kinoteātrim «Oktobris». Starp citu, pēdējo pasūtījumu veic Līvānu stikla fabrika. Nākotnes plāni ir darbs pie vitrāžām. Esmu sākusi arī gleznot. Atzīstos, ka gleznošana ļoti patīk, interesē, būtu tikai vairāk laika.

Domāju, ka Līvānu mākslas studija, kas visu laiku darbojās pie pārvietojamās mehānizētās kolonnas, savus uzdevumus veica sekmīgi. Tās apmeklētāji, ja tā varētu teikt, dalījās divās grupās. Viena — jaunākā pa-

audze, skolu jaunatne, kam vajadzēja iziet sagatavošanas ābeci, lai tālāk mācītos augstākajās un vidējās speciālajās mācību iestādēs. Viņi zīmēja portretus, ģeometriskus ķermeņus, dabu, mācījās strādāt ar eļļas krāsām, meklēja modeļus.

Otrā studistu grupa jau pašmācības ceļā izmēģinājusi roku un otu. Viņiem vajadzēja attīstīt, pilnveidot iekšējo skaistuma izjūtu, savu pašdarbības mākslu tuvināt profesionālam līmenim, izkopt savu iekšējo pasauli, rast formu, krāsu izjūtu. Viņi bija tie, kas sākumā ar neuzticību pārkāpa studijas sliksni, bet pavisam drīz kļuva aktīvi un ieinteresēti.

Ka daudzi tās apmeklētāji kļuvuši garīgi bagātāki, smēlušī radošu domu un dzirksti,

kļuvuši mākslas sapratēji, liecina arī šī gada Mākslas dienām veltītā viņu darbu skate Līvānos. Atsauksmju par izstādi daudz, tās ir dažādas un mudina strādāt vēl enerģiskāk.

Tagad studija darbosies uz eksperimentālā māju būves kombināta bāzes. Tai būs jauns vadītājs. Domāju, ka kombināta vadība būs pietiekoši atsaucīga gan materiālā ziņā, gan citādi. Jo vajag taču studijas laudim rast iespēju aizbraukt uz izstādēm citās pilsētās, vajag atbilstošas telpas un vēl vajag saimnieka interesi. Ka Līvānos būtu vēl lama arī bērnu mākslas studija, šķiet, tas nav debatējams jautājums.»

Stāstījumu pierakstīja

A. UTINĀNE